

CAMINS OBERTS

Anar amb peus de plom

Estimats diocesans,

La missió demana astúcia, valentia, però també paciència i prudència. Vaja, que cal «anar amb peus de plom». El meu padrí m'ho havia dit en més d'una ocasió: «per caçar conills no cal tocar tambors». Més clar, l'aigua. El nostre món reclama sovint astúcia i sigil, però som nosaltres els qui no sempre estem a l'alçada. Fem soroll i alterem la nostra pau més immediata.

La dita d'avui, però, no voldria que sonés a un toc d'alerta. De cap de les maneres. Els retrets no ajuden a avançar. S'assemblen a dards enverinats que fan més gran la ferida. La vida cristiana, i en el camp de la missió encara més, ha de ser una expressió clara de salut, d'esperança, de vida. Recordo un cop més que viure cristianament és possible. La fe cristiana és vivible —això sí que és forçar el llenguatge—. Amb aquesta dita, doncs, m'agradaria fer referència a la densitat de la vida cristiana, no com un os dur de rosegar, sinó com un plantejament de vida coherent, consistent i conscient.

Ser cristià no és qüestió d'un moment puntual, sinó que es tracta d'un plantejament global de la pròpia existència. En aquest sentit, els cristians volem viure posant els cinc sentits en tot allò que portem entre mans. Volem deixar una bona empremta allà on som per indicar, anunciar i compartir la joia que vivim: som estimats per Déu. I és que l'amor és la millor medicina que podem consumir per fer el camí de la vida.

Em ve al cap ara aquella interpretació del profeta Daniel —el de l'Antic Testament— davant d'una estàtua que tenia el cap d'or, els braços d'argent,

el ventre de bronze, les cames de ferro i els peus de fang. El text sagrat diu que Daniel va parlar «amb tacte i prudència» per donar raó del que de vegades ens passa i no ens hauria de passar. Tots tenim grans propòsits, grans intuïcions i grans idees que no sabem concretar prou. És difícil aterrar. Sovint ens quedem massa enlairats en un món irreal. No podem ser dels qui, en la nostra missió, anem dient què és el que cal fer i no fer-ho.

La Quaresma ens convida a centrar la nostra vida en Déu. No deixem passar de llarg aquesta in-

vitació. «Anar amb peus de plom» voldrà dir ser dels qui sabem què fem, què diem i què proposem. I mireu, en el cas que puguem equivocar-nos —perquè això succeeix—, tenim el gran do del perdó. El sagrament de la reconciliació ens permet recomençar el camí, enfortir la fe, salvaguardar l'esperança i gaudir més profundament de l'Amor de Déu.

Em ve al cap el personatge d'una pel·lícula de Martin Scorsese, *Silència*, que demanava sovint de viure el sagrament del perdó. En la trama de la narració, el perdó sempre era concedit; la pena era que aquell personatge no gaudia de la gravetat ni de la força del perdó. El temps quaresmal, i de fet la vida cristiana, és gràcia, és Amor. Fem-nos conscients del pes i la densitat del perdó que demanem, que rebem i que volem conservar. És cert que som febles, però ni estem dividits en seccions com l'estàtua somniada que va interpretar el profeta Daniel, ni som homes i dones d'una sola peça, com si fóssim realitats uniformes. Sempre ens cal buscar un equilibri. Necessitem, doncs, el perdó, que és expressió sublim de l'Amor, per trobar aquest balanç interior.

«Anar amb peus de plom» és donar testimoni de l'Amor, del perdó, de l'esperança que rebem de part d'Aquell que no fa res més que estimar perquè és Amor, només Amor. La missió necessita assaborir sempre la reconciliació com una lliçó divina plena d'humanitat. Que no ens manqui mai la gràcia de ser testimonis fermes de l'Amor.

Amb la meva benedicció i afecte,

† **Daniel Palau Valero**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Història i tradició al cartell de la Setmana Santa

El Secretariat de Confraries, Congregacions i Germandats va presentar, el passat 27 de febrer al Palau Episcopal de Lleida, el cartell de la Setmana Santa d'enguany, obra de l'artista Ama-deu Bonet. L'autor va destacar que el cartell integra diversos elements lleidatans: «Per una banda, hi ha una pintura de la crucifixió que es troba a la capella de Santa Margarida de la Seu Vella; per l'al-

tra, alguns dels protagonistes de les processons, com els Armats de la Sang i dels Dolors i els penitents amb les seves vestes».

Amb aquest cartell, Bonet ha volgut unir la història —representada per la pintura mural— amb la realitat cultural i viva de la ciutat, simbolitzada per les processons i les persones que hi participen. A l'acte també hi va assistir el bisbe Daniel Palau,

que el 21 de març també va ser l'encarregat de llegir el pregó de la Setmana Santa al paranimf de l'Acadèmia Mariana.

CAMINOS ABIERTOS

Andar con pies de plomo

Estimados diocesanos,

La misión pide astucia, valentía, pero también paciencia y prudencia. En fin, que hace falta «andar con pies de plomo». Mi padrino me lo había dicho en más de una ocasión: «para cazar conejos no hace falta tocar tambores». Más claro, el agua. Nuestro mundo reclama a menudo astucia y sigilo, pero somos nosotros quienes no siempre estamos a la altura. Hacemos ruido y alteramos nuestra paz más inmediata.

El dicho de hoy, sin embargo, no quisiera que sonara a una llamada de alerta. De ninguna manera. Los reproches no ayudan a avanzar. Se parecen a dardos envenenados que agrandan la herida. La vida cristiana, y en el campo de la misión aún más, debe ser una expresión clara de salud, de esperanza, de vida. Recuerdo una vez más que vivir cristianamente es posible. La fe cristiana es vivible —esto sí que es forzar el lenguaje—. Con este dicho, pues, me gustaría hacer referencia a la densidad de la vida cristiana, no como un hueso duro de roer, sino como un planteamiento de vida coherente, consistente y consciente.

Ser cristiano no es cuestión de un momento puntual, sino que se trata de un planteamiento global de la propia existencia. En este sentido, los cristianos queremos vivir poniendo los cinco sentidos en todo aquello que llevamos entre manos. Queremos dejar una buena huella allí donde estamos para indicar, anunciar y compartir la alegría que vivimos: somos amados por Dios. Y es que el amor es la mejor medicina que podemos tomar para recorrer el camino de la vida.

Me viene ahora a la mente aquella interpretación del profeta Daniel —el del Antiguo Testamento— ante una estatua que tenía la cabeza de oro, los brazos de plata, el vientre de bronce, las piernas de hierro y los pies de barro. El texto sagrado dice que Daniel habló «con tacto y prudencia» para dar razón de lo que a veces nos pasa y no debería pasarnos. Todos tenemos grandes propósitos, grandes intuiciones y grandes ideas que no sabemos concretar suficientemente. Es difícil aterrizar. A menudo nos quedamos demasiado elevados en un mundo irreal. No podemos ser de los que, en nuestra misión, vamos diciendo qué es lo que hay que hacer y no hacerlo.

La Cuaresma nos invita a centrar nuestra vida en Dios. No dejemos pasar de largo esta invitación. «Andar con pies de plomo» querrá decir ser de los que sabemos qué hacemos, qué decimos y qué proponemos. Y mirad, en el caso de que podamos equivocarnos —porque eso sucede—, tenemos el gran don del perdón. El sacramento de la reconciliación nos permite recomenzar el camino, fortalecer la fe, salvaguardar la esperanza y disfrutar más profundamente del Amor de Dios.

Me viene a la mente el personaje de una película de Martin Scorsese, *Silencio*, que pedía a menudo vivir el sacramento del perdón. En la trama de la narración, el perdón siempre era concedido; la pena era que aquel personaje no disfrutaba de la gravedad ni de la fuerza del perdón. El tiempo cuaresmal, y de hecho la vida cristiana, es gracia, es Amor. Hagámonos conscientes del peso y de la densidad del perdón que pedimos, que recibimos y que queremos conservar. Es cierto que somos débiles, pero ni estamos divididos en secciones como la estatua soñada que interpretó el profeta Daniel, ni somos hombres y mujeres de una sola pieza, como si fuéramos realidades uniformes. Siempre necesitamos buscar un equilibrio. Necesitamos, pues, el perdón, que es expresión sublime del Amor, para encontrar este balance interior.

«Andar con pies de plomo» es dar testimonio del Amor, del perdón, de la esperanza que recibimos de parte de Aquel que no hace otra cosa que amar porque es Amor, solo Amor. La misión necesita saborear siempre la reconciliación como una lección divina llena de humanidad. Que nunca nos falte la gracia de ser testigos firmes del Amor.

Con mi bendición y afecto,

† Daniel Palau Valero
Obispo de Lleida

240 laics participen a Lleida en la Jornada d'Apostolat Seglar

La Diòcesi de Lleida va acollir, el passat 28 de febrer, l'XI Jornada d'Apostolat Seglar de Catalunya, que va reunir prop de 240 persones provinents de les diverses diòcesis catalanes. La trobada s'emmarca en el treball preparatori del segon itinerari del Congrés de Laics, centrat en la presència pública dels laics, i es va desenvolupar sota el lema «Cridats a sortir al món».

La jornada va comptar amb la ponència del sociòleg i professor de la Universitat Pontifícia de Comillas, Fernando Vidal, que va oferir una reflexió de fons sobre la presència dels laics en la vida pública. A continuació, el bisbe Daniel va presidir l'Eucaristia, en què va encoratjar els fidels a ser conscients del paper fonamental que tenen els batejats en la transformació de la societat. Va utilitzar la imatge d'un «tsunami» de bé que podria sorgir si els cristians de la Diòcesi de Lleida visquessin amb coherència i compromís la seva vocació baptismal en els espais quotidians —la família, el treball, els amics, la parròquia o les entitats socials— i que aquest impuls s'estengués a la resta de diòcesis catalanes.

La jornada va concloure amb una visita cultural a la Seu Vella, guiada pels Amics de la Seu Vella, que va permetre als participants conèixer millor aquest emblemàtic conjunt patrimonial i posar el punt final a un dia intens de formació, pregària i comunió eclesial.

Trobada de formació per a catequistes a Montserrat

Un grup de cinc catequistes de la Unitat Pastoral Pilar-Magdalena han participat durant el cap de setmana del 27 de febrer a l'1 de març, en una trobada de formació i espiritualitat que ha reunit a Montserrat cinc-cents catequistes de grups d'adolescents i joves de diverses parròquies d'Espanya i d'Europa.

Les ponències i tallers van ser molt inspiradors per comprendre encara millor la metodologia *Life Teen* (Vida Adolescent), que ja s'està implementant durant aquest curs amb un grup d'una quinzena d'adolescents a la UPA Pilar-Magdalena. Les cinc catequistes participants asseguren que l'experiència a Montserrat ha servit per enfortir la seva determinació de seguir Jesús i continuar acompanyant en la vida i en la fe els adolescents amb qui cada setma-

na es troben als locals de l'església del Pilar, i es van sentir unides a la resta de participants en el mateix propòsit, fet que els va permetre interactuar i compartir diferents experiències entre parròquies.

Almacelles reconeix Càritas i Sant Joan de Déu

La Càritas Parroquial d'Almacelles ha estat reconeguda amb el guardó Almacellenc de l'Any en la categoria de Solidaritat i Voluntariat, que es lliura amb motiu de la Festa de l'Aigua. L'Ajuntament d'Almacelles també ha reconegut la trajectòria del

centre de Sant Joan de Déu Terres de Lleida a Almacelles en el seu 60è aniversari, amb la menció Melior de Guàrdia.

Des de Càritas Parroquial han expressat una profunda gratitud per aquest premi, que consideren un reconeixement a tots els voluntaris que en formen part, que arriba després d'una llarga trajectòria de servei, arrelada en més de cent anys de treball i compromís de la Pia Unió Sant Antoni al poble, així com en l'impuls i l'entrega de Mn. Joaquim.

L'entitat també ha volgut destacar la col·laboració imprescindible del Banc d'Aliments de Lleida, del supermercat Consum i de moltes almacellenques i almacellencs que, amb la seva generositat, fan possible la tasca d'acollida i acompanyament.

L'escola concertada reclama més recursos

Les escoles concertades van denunciar, el passat 26 de febrer, que la falta de suport econòmic de la Generalitat per atendre alumnes amb necessitats especials (NESE) els està portant a un nivell de tensió que les posa al límit. Així ho va assegurar el president de la

Confederació de Centres Autònoms de Catalunya, Carlos Camí, en el tercer congrés d'escoles concertades de Lleida que es va celebrar a la Llotja. «Sempre hi ha hagut un infrafinançament de la concertada, però s'ha agreujat arran del pacte contra la segregació pel nombre d'alumnes NESE que estem escolaritzant», va explicar Camí.

Per la seua part, la secretària general de la Fundació Cristiana Catalunya, Meritxell Ruiz, va recordar que als centres concertats de Lleida hi ha 9.500 alumnes, 2.000 treballadors i un 33% d'estudiants NESE. «Ofereim el mateix servei que la pública amb molts menys recursos», va destacar. Per això, va assenyalar que «no entenem que a nivell català se'ns vulgui treure grups quan tenim molts alumnes amb la matrícula viva; si perdem la capacitat per escolaritzar-los, se n'aniran a la pública i la saturaran».

Rehabilitació de la Sang

La Congregació de la Puríssima Sang va celebrar, el 25 de febrer a l'Església de la Sang, una sessió inaugural tècnica per mostrar l'evolució de les obres de rehabilitació de l'edifici, la substitució de la coberta i la reparació de la façana. L'arquitecte Carles Pubill, i el conservador-restaurador Ramon Solé van ser els encarregats d'explicar els detalls tècnics de les intervencions. Les obres van tenir un pressupost total de 430.000 euros, finançats per la Paeria, la Diputació, la Generalitat, la Congregació de la Sang, així com per donacions de fidels. Els treballs van incloure la substitució de la coberta, la reparació de les façanes, la recuperació d'un òcul a la façana principal

i la intervenció parcial de l'enteixinat de fusta i dels seus suports, en un edifici del segle XVI que és Bé Cultural d'Interès Nacional.

20 anys de la nova església de Sant Antoni Maria Claret

La parròquia Sant Antoni Maria Claret de Lleida va celebrar, el passat 28 de febrer, el 20è aniversari de la consagració de la nova església. En el seu dia va

representar la realització d'un desig llargament anhelat pel barri de Balàfia, ja que aquest temple és el tercer lloc de culte que ha tingut la parròquia. La commemoració va comptar amb una xerrada de José Antonio González, l'arquitecte que va fer el projecte de l'edifici.

En l'Eucaristia, presidida per Mn. Víctor, es va pregar pels Claretians, que durant tant de temps van estar a càrrec de la comunitat parroquial.

En la part més festiva, es va fer una xocolatada i es va lliurar als assistents una totxana en miniatura com a record de la festa, amb el missatge: «Constructors del Regne de Déu a Balàfia».

REFLEXIONS

La pregària, aliment de l'ànima (I)

Déu ens ha creat i ha imprès en nosaltres la necessitat de comunicar-nos amb Ell. El Catecisme de l'Església catòlica defineix la pregària com l'elevació de l'ànima a Déu o la petició a Déu dels béns convenients (CIC 2590).

La pregària és un camí de relació personal amb Déu. Santa Teresa de Jesús la considera un camí d'amistat amb «Aquell que sabem que ens estima». L'Esperit Sant, que habita en nosaltres, és qui guia i infon la nostra oració. La tradició cristiana ha conservat tres maneres principals d'expressar la pregària, tres maneres de comunicar-nos amb Déu: la pregària vocal, la meditació i la pregària contemplativa.

Quan podem pregar? Hi ha gent que pot pensar que dins la vida accelerada del nostre dia a dia no hi ha temps per a res, però sempre hi ha temps per parlar amb Déu. De fet, és molt necessària la nostra comunicació amb Ell. Donar-li gràcies, cada dia per tantes coses que ens dona i temps per explicar-li a Jesús, com el nostre amic més proper, tot allò que ens preocupa. Gandhi va escriure al Diari: «La pregària és més necessària per a l'ànima que l'aliment per al cos, perquè el cos pot dejunar, però l'ànima no».

Són tants els beneficis de la pregària! Ens consola, enforteix, ens beneeix i ens purifica, ja que ens apropa a Déu. La pregària ens transforma: apaivaga la ira, sosté l'amor, multiplica l'alegria, infon la força per perdonar. «L'oració eixampla els nostres cors fins a donar-los la capacitat de contenir el mateix Déu» (santa Teresa de Calcuta). L'oració és l'aliment de l'ànima.

Mercedes Campos
Restauradora i catequista

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

23. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 1a setmana) [Dn 13,1-9.15-17.19-30.33-62 / Sl 22 / Jo 8,1-11]. Sant Feliu de Llobregat; Sant Josep Oriol (1650-1702), prevere de Barcelona, beneficiat del Pi; sant Toribi de Mogro-vejo (†1606), bisbe de Lima.

24. ■ Dimarts [Nm 21,4-9 / Sl 101 / Jo 8,21-30]. Santa Caterina de Suècia, vg., filla de santa Brígida.

25. □ Dimecres [Is 7,10-14; 8,10 / Sl 39 / He 10,4-10 / Lc 1,26-38]. Anunciació del Senyor, per l'arcàngel Gabriel a Maria de Natzaret, anomenada també Encarnació, i algunes advocacions: Portal, etc. Sant Ireneu, bisbe; sant Humbert, abat; santa Dula, màrtir.

26. ■ Dijous [Gn 17,3-9 / Sl 104 / Jo 8,51-59]. Sant Brauli, bisbe de Sa-

ragossa (631-651); santa Màxima, màrtir.

27. ■ Divendres [Jr 20,10-13 / Sl 17 / Jo 10,31-42]. Sant Alexandre, soldat mr.; sant Rupert (s. VII-VIII), bisbe de Worms, patró de Baviera; santa Lídia, mare de família.

28. ■ Dissabte [Ez 37,21-28 / Sl: Jr 31 / Jo 11,45-56]. Sant Guntram (Gontran), rei franc; sant Sixt III, pa-

pa (romà, 432-440); sant Doroteu, abat.

29. ■ Diumenge vinent, Diumenge de Rams, Passió del Senyor (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Is 50,4-7 / Sl 21 / Fl 2,6-11 / Mt 26,14-27,66 (o bé, més breu: 27,11-54)]. Sant Ciril, diaca i màrtir; sant Eustaci, abat; santa Beatriu de Silva, verge a Toledo.

Diumenge V de Quaresma (A)

COMENTARI

«Jo soc la resurrecció i la vida»

La resurrecció de Jesús és el punt central de la nostra fe. Avui llegim la resurrecció de Llätzer, el germà de Marta i Maria. És com una anticipació o preludi de la resurrecció de Jesús però és molt diferent. Tanmateix va impactar enormement els qui la van presenciar: *Molts dels jueus que havien vingut a casa de Maria i veieren el que va fer Jesús, cregueren en ell.* Però Llätzer va tornar a la vida d'abans i al cap d'uns quants anys va tornar a morir. La resurrecció de Jesús és tota una altra cosa. Però acostumem a pensar en la resurrecció al final de la nostra vida o en la resurrecció al final dels temps. És el que li diu Marta a Jesús: *Ja sé que ressuscitarà quan tothom ressusciti el darrer dia.* Però Jesús li assegura a Marta: *Jo soc la resurrecció i la vida. Els qui creuen en mi, encara que morin, viuran i tots els qui viuen i creuen en mi, no moriran mai més.* Evidentment les paraules de Jesús demanen la nostra fe. Per això Jesús li pregunta a Marta: *Ho creus això?* I ella fa una gran confessió de fe: *Sí, Senyor. Jo crec que vós sou el Messies el Fill de Déu que havia de venir al món.* Jesús, doncs, ens diu que ja hem ressuscitat si creiem en ell. Per això quan s'assabenta de la mort de Llätzer diu: *Llätzer el nostre amic s'ha adormit; vaig a despertar-lo.* Els deixebles pensen realment en el son ordinari. Però Jesús afirma clarament: *Llätzer és mort.* Per Jesús la mort és com un dormir, per a ressuscitar a la vida. Ja abans quan li diuen que Llätzer està malalt ell afirma: *Aquesta malaltia no és mortal, és per a donar glòria a Déu,* quan de fet Llätzer mor a aquesta vida. Ja la primera lectura ens parla de tornar a la vida. *Quan obriré els vostres sepulcres i us en faré sortir sabreu que jo soc el Senyor. Us infondré el meu esperit i recobrareu la vida.* Ezequiel no parla encara de l'altra vida, però nosaltres a la llum del que diu Jesús sabem que ara ell, amb el seu Esperit ens dona la vida i la vida eterna. Si creiem en Jesús, no ens ha de fer por la mort. Ell ens ha dit *els qui creuen en mi, no moriran mai més.*

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 37,12-14)

Això diu el Senyor Déu: «Mira, poble meu, jo obriré els vostres sepulcres, us en faré sortir i us faré entrar en el territori d'Israel. Llavors, poble meu, quan obriré els vostres sepulcres i us en faré sortir, sabreu que jo soc el Senyor. Us infondré el meu esperit i recobrareu la vida, i us deixaré en el vostre territori. Llavors sabreu que jo, el Senyor, ho he anunciat i ho he complert.» Diu el Senyor Déu.

► Salm responsorial (129)

R. *Són del Senyor l'amor fidel i la redempció generosa.*

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,8-11)

Germans, els qui viuen d'acord amb les mires naturals no poden agradar a Déu. Però vosaltres no viviu segons les mires naturals sinó segons les de l'esperit, perquè l'Esperit de Déu habita en vosaltres, i si algú de vosaltres no tingués l'Esperit de Crist, no seria de Crist. Però si Crist està en vosaltres, encara que el cos hagi de morir per culpa del pecat, com que sou justos, l'Esperit és la vostra vida. I si habita en vosaltres l'Esperit d'aquell que va ressuscitar Jesús d'entre els morts, també, gràcies al seu Esperit que habita en vosaltres, aquell que va ressuscitar el Crist d'entre els morts donarà la vida als vostres cossos mortals.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 11,1-45) (Versió abreujada)

En aquell temps, [...] les dues germanes enviaren a dir a Jesús: «Senyor, aquell que estimeu està malalt.» Jesús, en sentir això, digué: «Aquesta malaltia no és mortal; és per a donar glòria a Déu: el Fill de Déu en serà glorificat.» Jesús estimava Marta i la seva germana i Llätzer. Després de rebre la notícia de la malaltia, es quedà encara dos dies al lloc on era. Després, passats aquests dies, digué als deixebles: «Tornem a Judea.» [...] Quan Jesús arribà, ja feia quatre dies que Llätzer era al sepulcre. [...] Marta, quan va saber que Jesús arribava, sortí a rebre'l. Maria es quedà a casa. Marta digué a Jesús: «Senyor, si haguéssiu estat aquí, el meu germà no s'hauria mort. Però fins i tot ara jo sé que Déu us concedirà tot el que li demaneu.» Jesús li diu: «El teu germà ressuscitarà.» Marta li respon: «Ja sé que ressuscitarà quan tothom ressusciti el darrer dia.» Li diu Jesús: «Jo soc la resurrecció i la vida. Els qui creuen en mi, encara que morin, viuran, i tots els qui viuen i creuen en mi, no moriran mai més. Ho creus, això?» Ella li diu: «Sí, Senyor. Jo crec que vós sou el Messies, el Fill de Déu que havia de venir al món.» [...] Jesús [...] es commogué profundament i es contorbà. Llavors preguntà: «On l'heu posat?» Li diuen: «Veniu a veure-ho, Senyor». A Jesús se li negaren els ulls. Els jueus deien: «Mireu com l'estimava.» Altres deien: «Aquest home que obrí els ulls al cec, no hauria pogut fer que Llätzer no morís?» Jesús, commogut altra vegada, arribà on era el sepulcre. Era una cova tancada amb una llosa. Jesús digué: «Traieu la llosa.» Marta, la germana del difunt, diu a Jesús: «Senyor, ja es descompon; fa quatre dies que és mort.» Li respon Jesús: «No t'he dit que si creus veuràs la glòria de Déu?» Llavors van treure la llosa. Després Jesús alçà els ulls al cel i digué: «Pare, us dono gràcies perquè m'heu escoltat. Ja sé que sempre m'escolteu, però dic això perquè ho sàpiga la gent que em rodeja i creguin que sou vós qui m'heu enviat.» Havent dit això cridà fort: «Llätzer, vine a fora.» I el mort sortí. Tenia els peus i les mans lligats amb les benes d'amortallar i la cara lligada amb un mocador. Jesús els diu: «Deslligueu-lo i deixeu-lo caminar.» Molts dels jueus que havien vingut a casa de Maria i veieren el que va fer Jesús, cregueren en ell.

► Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 37,12-14)

Esto dice el Señor Dios:

«Yo mismo abriré vuestros sepulcros, y os sacaré de ellos, pueblo mío, y os llevaré a la tierra de Israel. Y cuando abra vuestros sepulcros y os saque de ellos, pueblo mío, comprenderéis que soy el Señor. Pondré mi espíritu en vosotros y viviréis; os estableceré en vuestra tierra y comprenderéis que yo, el Señor, lo digo y lo hago —oráculo del Señor».

► Salmo responsorial (129)

R. *Del Señor viene la misericordia, la redención copiosa.*

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 8,8-11)

Hermanos:

Los que están en la carne no pueden agradar a Dios. Pero vosotros no estáis en la carne, sino en el Espíritu, si es que el Espíritu de Dios habita en vosotros; en cambio, si alguien no posee el Espíritu de Cristo no es de Cristo. Pero si Cristo está en vosotros, el cuerpo está muerto por el pecado, pero el espíritu vive por la justicia. Y si el Espíritu del que resucitó a Jesús de entre los muertos habita en vosotros, el que resucitó de entre los muertos a Cristo Jesús también dará vida a vuestros cuerpos mortales, por el mismo Espíritu que habita en vosotros.

► Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 11,1-45) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, [...] las hermanas de Lázaro le mandaron recado a Jesús diciendo: «Señor, el que tú amas está enfermo». Jesús, al oírlo, dijo: «Esta enfermedad no es para la muerte, sino que servirá para la gloria de Dios, para que el Hijo de Dios sea glorificado por ella». Jesús amaba a Marta, a su hermana y a Lázaro. Cuando se enteró de que estaba enfermo se quedó todavía dos días donde estaba. Solo entonces dijo a sus discípulos: «Vamos otra vez a Judea». [...] Cuando Jesús llegó, Lázaro llevaba ya cuatro días enterrado. [...] Cuando Marta se enteró de que llegaba Jesús, salió a su encuentro, mientras María se quedó en casa. Y dijo Marta a Jesús: «Señor, si hubieras estado aquí no habría muerto mi hermano. Pero aún ahora sé que todo lo que pidas a Dios, Dios te lo concederá». Jesús le dijo: «Tu hermano resucitará». Marta respondió: «Sé que resucitará en la resurrección en el último día». Jesús le dijo: «Yo soy la resurrección y la vida: el que cree en mí, aunque haya muerto, vivirá; y el que está vivo y cree en mí, no morirá para siempre. ¿Crees esto?» Ella le contestó: «Sí, Señor: yo creo que tú eres el Cristo, el Hijo de Dios, el que tenía que venir al mundo». [...] Jesús se conmovió en su espíritu, se estremeció y preguntó: «¿Dónde lo habéis enterrado?». Le contestaron: «Señor, ven a verlo». Jesús se echó a llorar. Los judíos comentaban: «¿Cómo lo quería!» [...] Jesús, conmovido de nuevo en su interior, llegó a la tumba. Era una cavidad cubierta con una losa. Dijo Jesús: «Quitad la losa». Marta, la hermana del muerto, le dijo: «Señor, ya huele mal porque lleva cuatro días». Jesús le replicó: «¿No te he dicho que si crees verás la gloria de Dios?» Entonces quitaron la losa. Jesús, levantando los ojos a lo alto, dijo: «Padre, te doy gracias porque me has escuchado; yo sé que tú me escuchas siempre; pero lo digo por la gente que me rodea, para que crean que tú me has enviado». Y dicho esto, gritó con voz potente: «Lázaro, sal afuera». El muerto salió, los pies y las manos atados con vendas, y la cara envuelta en un sudario. Jesús les dijo: «Desatadlo y dejadlo andar». Y muchos judíos que habían venido a casa de María, al ver lo que había hecho Jesús, creyeron en él.